

OPINIONS

COMUNISTES RARS

Xavier Vinader

12

ESTAPÉ RESPON

Toni Cañis

L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER

Lluís Bonada

13

DE TABA A JENÍN

Antoni Segura Mas

16

QUI IMAGINA EL FUTUR?

J. J. Pérez Benlloch

NOBEL DE TORTURA

Pere Martí

17

THATCHER I BLAIR A PRAGA

Llibert Ferri

L'ÈXIT DEL FUNCIONARI RAMIS

Joan Marí

18

OLI D'OLIVA

Joan F. Mira

98

Els discursos sindicals del passat 1 de maig, Dia del Treballador, van servir per llançar una clara advertència al Govern Aznar: o retira la reforma de les prestacions per desocupació que ha dissenyat el seu Ministeri de Treball o convocaran els treballadors a una vaga general per al pròxim 20 de juny –la primera vaga general contra el Govern del PP des que el 1996 va ocupar la Moncloa–. De la reforma ja han transcendit algunes de les propostes més “innovadores”, com, per exemple, que els aturats perdran les prestacions que reben per desocupació si rebutgen una oferta de feina “adequada” –és a dir, considerada “adequada” per un dels funcionaris de l’Inem–. Tampoc no podran rebutjar cap tipus de contracte que els ofereixen a menys de cinquanta quilòmetres de la seua residència, sempre que la despesa de desplaçament no supere el 20% del salari mensual, i se suprimeixen els salaris de tràmit en cas d’acomiadament improcedent, que són els salaris que rep el treballador acomiadat en compensació per les retribucions que ha deixat de percebre entre el moment de l’acomiadament i la sentència del jutge.

És cert que algunes d’aquestes mesures ja s’apliquen en diversos països nòrdics, socialdemòcrates, com ara Suècia. Però convé no caure en comparacions impossibles. Per començar, la xarxa de transports d’aquests països és molt més completa i descentralitzada que la nostra, per no parlar dels bitllets de cada trajecte, que són molt més barats.

La reforma es justifica per la necessitat d’afrontar el frau que es dona en el cobrament de prestacions pels aturats, i que, segons el Ministeri de Treball, afecta un 8% dels desocupats. El que no s’ha parat a quantificar, però, el Ministeri, és el nombre d’empresaris que també s’aprofiten dels recursos de l’Inem per evitar pagar les vacances d’estiu i la Seguretat Social durant el mes d’agost quan posen en pràctica any rere any l’habitual rescissió de contractes a treballadors temporals al mes de juliol per tornar-los a readmetre al setembre. El frau, doncs, també esquitxa els empresaris.

Les retallades de drets i prestacions no es deuen tampoc a dificultats financeres de la caixa de la Seguretat Social. L’Inem gaudeix en aquests moments de 600 milions d’euros de superàvit, als quals s’afegiran, segons càlculs dels sindicats, 1.200 milions d’euros que el Govern de Madrid s’estalviarà només durant el primer any de reforma. Al gener, la Comissió Europea va denunciar l’ús del Govern espanyol dels excedents de la Seguretat Social per afrontar els seus compromisos macroeconòmics, especialment la reducció del dèficit públic. És per això que necessita Madrid els diners? Llavors que no es vulga justificar acusant els treballadors de frau i retallant unes prestacions adquirides per dret amb la seua feina.

Els sindicats acusen Aznar de voler ser més papista que el papa, és a dir, de voler donar exemple a la resta de col·legues europeus de com aplicar una veritable flexibilització del mercat de treball. Aznar, però, no hauria d’oblidar les dificultats que una política laboral prepotent i escassament dialogant ha provocat a un dels seus vells amics, Silvio Berlusconi, que va patir no fa molt una vaga general que va paraitzar el país. Fa uns anys es va posar de moda allò que es deien polítiques actives d’ocupació. L’objectiu era estimular l’aturat a trobar el seu lloc en el mercat de treball, ajudar-lo en la recerca de feina, millorar la seua formació i el seu currículum. Aquesta va ser la base acceptada a la Unió Europea. Aznar, però, sembla que ha decidit que amb això no n’hi ha prou, i que els estímuls han de venir de la butxaca: reduint les prestacions. Unes prestacions a les quals, actualment, ja no pot accedir un 40% dels desocupats.

“Aznar no hauria d’oblidar les dificultats que una política laboral prepotent i escassament dialogant ha provocat a Silvio Berlusconi”